ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΣΕ

ὁ κ. Μιστριώτης δίχως ἀπάντησι τὸν κ. Κρουμπάχερ γιὰ τὸ τελευταῖον σύγγραμμά του περὶ τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος.

Τὸ δυστύχημα μόνον εἶναι πῶς τὴν ἀπάντησι αὐτή, δὲν τὴν ἐδημοσίευσε, γιὰ νὰ τὴν γλεντήσῃ τὸ Πανελλήνιο, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἔστειλε ταχυδρομικῶς, μὲ σφραγισμένη ἐπιστολή.

Εἶχε ὅμως τὴν πρόνοιαν ὁ σοφὸς Καθηγητὴς νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σὲ μερικοὺς φίλους του, πρὶν τὸ ρίξῃ στὸ ταχυδρομεῖο, κ' ἔτσι κατωρθώσαμε ν' ἁρπάξουμε μιὰ φράσι ἀμίμητη, τὴν ὁποίαν καὶ σᾶς σερβίρουμε.

Ἡ φράσις αὐτή, ὑπεραξία τῆς ἀθανασίας, περικλείεται στὰ κόλουθα ἐκφραστικώτατα λόγια.

— «**Λυποῦμαι**, γράφει ὁ κ. Μιστριώτης στὸν κ. Κρουμπάχερ, **νὰ βλέπω ἐπιστήμονα τῆς περιωπῆς σας νὰ ναρκιγνύεται εἰς τόσον ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΕΣ ζήτημα**».

Φαντασθῆτε τώρα τὰ γέλοια ποῦ θὰ κάνε ὁ σοφὸς Βυζαντινολόγος, ὅταν εἶδε καθηγητὴν τοῦ Ἑλλ. Πανεπιστημίου ν' ἀποκαλῇ τὸ γλωσσικόν μας ζήτημα σκανδαλῶδες.

Μὴ χειρότερα!

ΚΑΤΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ

τύμπωσι, δυὸ λόγοι, ὁ καθηγητὴς κ. Χατζιδάκης κ' ὁ ἀγαπητὸς διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Μίμης Κατσερόπουλος ἐκεφαυνοβόλησαν κ' οἱ δυὸ τὴν Ἐθνικήν μας γλῶσσα.

Ὁ σοφὸς γλωσσολόγος τὴν ἀποκάλεσε, ἀναγγέλοντας στὴν «Ἑστίαν» κάποιο ἄρθρο ποῦ ἐδημοσίευσε γιὰ τὸ Γλωσσικό μας ζήτημα στὴν «Revue des etudes Grecs» ὡς «Παράλογον προσπάθειαν τῶν νεωτεριστῶν, ὅπως ἐπιβάλλουν γλῶσσαν οὐ μόνον ἀΰσχριστον (!!) ἀλλὰ καὶ ἄγνωστον (!!!!) ἐν Ἑλλάδι.

Κάτι δὲ παράμοιον ἔγραψε καὶ ὁ κ. Καλογερόπουλος στὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Πινακοθήκης» του ἀποκαλέσας τοὺς ἀγωνιζομένους γιὰ τὴ γλῶσσα: «Λογίους νέους».

Οἱ δύο καθαρολόγοι θὰ εἶν' ἱκανοποιημένοι τώρα ποῦ τόσον σωστὸν κτύπημα κατήνεγκον κατὰ τῆς ἀγνώστου καὶ δυσχρήστου γλώσσης, τὴν ὁποίαν ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ μιλᾶμε κι' τὰ ἐννιὰ δέκατα ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὴν γράφουμε.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

αἷμα τὸ ἐκλογικὸ ἐχύθηκε καὶ στὴν πρωτεύουσα μάλιστα. Μακάρι αὐτὸ νὰνε καὶ τὸ τελευταῖο.

Ἀπελπίζεται κανένας γιὰ τὰ χάλια μας τὸ διόρθωτα ἅμα σκεφθῇ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ἀποφασίζουν νὰ θυσιάσουν τὴ ζωή τους ἢ νὰ γίνουν δολοφόνοι γιὰ νὰ βγῇ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος κύριος ποῦ θὰ τοὺς ξεχάσῃ ὡρισμένως ἀρίδο, Δήμαρχος ἢ Βουλευτής. Εἶνε ἀπελπιστικώτατο αὐτὸ τὸ φαινόμενον, ὅπως εἶνε ἐξ ἴσου ἀπελπιστικὸ καὶ τὸ ἄλλο, νὰ σκοτονώμαστε παληκαρίσια στὶς ἐκλογὲς καὶ στὰ συλλαλητήρια καὶ νὰ τὸ κόβουμε κουμπούρα στὸν πόλεμο.

Πιθανὸν κ' οἱ Βούλγαροι νὰ σκοτόζωνται στὶς ἐκλογές. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρηγορῇ, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ξέρουν καὶ στὸν πόλεμο τόσο καλὰ νὰ σκοτώνωνται.

Δὲν ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων παληκαρισμῶν;

ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ

καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ σβυσθῇ ἀπὸ τὸν Ποιν. Νόμο ὁλόκληρο τὸ μέρος ποῦ προβλέπει γιὰ κείνους ποῦ καίνε τὰ δάση. Ὄχι γιατὶ θὰ σωφρονισθοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀλλ' ἀπλούστατα γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν πια δάση γιὰ κάψιμο.

Οὔτε ἕνα, οὔτε δύο. Πέντε δάση στὴν ἀράδα καίγουνται καὶ νομίζει κανένας πῶς κάποια θεομηνία ἔπεσε στὴ χώρα μας γιὰ νὰ μὴν ἀφῇ χλωρὸ κλαδὶ σ' αὐτήν.

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό, ἔχουμε ἀκόμη τὴν ἀδιαντροπιὰ νὰ ποζάρουμε γιὰ πολιτισμένοι ἄνθρωποι.

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

ἐζήτησε κάτι ἀπὸ τὸν Ὑπουργόν. Ὁ Ὑπουργὸς δὲν τοῦ τὸ ἔκαμε. Ὁ βουλευτὴς ἐθύμωσε κι' ὅταν ἔφυγε ἔκλεισε μὲ ὀργὴν τὴν πόρτα τοῦ Ὑπουργικοῦ γραφείου.

Γι' αὐτὸ τὸ φυσικώτατο πρᾶγμα ἐξιπάσθηκαν μερικοί. Τί ἀνόητοι ποῦ εἶνε! Ἀφοῦ κατὰ τὸ καμαρωμένο μας Σντιγμα ὁ Ὑπουργὸς εἶνε κοπέλλι τοῦ τελευταίου ξυλοσχίστη βουλευτοῦ, ὁ κ. βουλευτὴς ἠμποροῦσε ἀξιόλογα ὄχι μόνο τὴν Ὑπουργικὴ πόρτα νὰ κλείσῃ μὲ θυμό, ἀλλὰ νὰ τραβήξῃ κ' ἕνα χαστοῦκι τοῦ Ὑπουργοῦ, ἂν δὲν εἶχε τὴν διάθεσι καὶ νὰ τὸν ξεκοιλιάσῃ ἀκόμη.

Μήπως βρίσκετε καμμιὰ ἄλλη ἑρμηνεία σεῖς στὸ Συνταγματικὸ χίρτη μας;

ΚΑΛΑ

ἔκανε ὁ κ. Πρωθυπουργὸς νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ τὰ ἐκλογικὰ συλλαλητήρια.

Χωρὶς συλλαλητήριο τροχτὲ καὶ πᾶνε δυὸ ἄνθρωποι. Φανταστῆτε τώρα πόσοι θὰ πᾶνε ἂν γίνουν καὶ συλλαλητήρια!

Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος, λένε, διαμαρτυρήθηκε ἐντόνως γιὰ τὴν ἀπόφασι, λένε, αὐτὴ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἡ ὁποία ἀντιστρατεύεται, λένε, πρὸς τὸ Σύντσγμα..

Τί τὸν νοιάζει τὸν κ. Ἀγγελόπουλο ἢ κάθε ἄλλον ὑποψήφιον ἂν πᾶνε γιὰ τὸ χατῆρι τους καὶ δέκα ἑκοσι ἄνθρωποι; Ψῆφους νὰ πάρουν αὐτοὶ κοιτάζουν, καὶ καλὰ κάνουνε, ἀφοῦ ἔχουν μαζῆ τους καὶ τὸ Σύνταγμα!

Ψέμματα;

ΚΑΙΡΟ

εἶχε νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ κανένα μεγάλον ἄνδρα ἡ «Ἀκρόπολις». Καὶ μᾶς τὸν ἀνεκάλυψε. Καὶ στὸ μοῦσι τοῦ κ. Σ. Δραγούμη ἀνεκάλυψε τὸν ἀνέρα τῆς ἡμέρας, τὸν «ἐνδεδειγμένον νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς Ἐθνικῆς Μακεδονικῆς κινήσεως».

Γιὰ νὰ κάνῃ τί; Ἡ «Ἀκρόπολις» μᾶς τὸ κρατάει μυστικό. Μᾶ βεβαιώνει μόνον πῶς ὁ «ὑπέροχος συμπολίτης μας» εἶναι προθυμότατος νὰ προσφέρῃ τὴν «θυσίαν» αὐτήν, «ἀρκεῖ νὰ τοῦ ζητηθῇ αὕτη ἁρμοδιώτατα».

Οἱ ἐθνικὲς περιστάσεις ἐπιβάλλουν θυσίες. Τί κάθουνται οἱ ἁρμόδιοι καὶ δὲ ζητοῦν τὴν θυσίαν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ὑπέροχον συμπολίτην μας;

Ἡ θυσία βεβαίως θὰ εἶνε νὰ τὸν διορίσουν Πρωθυπουργό. Γνωρίζουμε δὲ ὅλοι μὲ πόση προθυμία θὰ δεχθῇ τὴν θυσίαν αὐτήν.

ΕΠΙΦΥΛΛΑΔΑ

καινούργια, καθαρῶς φιλολογική, ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς—ἐπιφυλλίδα ποῦ θὰ κουρελιάσῃ καθολοκληρίαν ἕνα ἀνόητο καὶ γελοῖο ἐπίθετο τὸ ὁποῖον ἡ Ρουτίνα καὶ ἡ ἐπιπολαιότης ἐφόρτωσαν στὴν καμπούρα τῆς φιλολογίας μας.

«Ὁ Μαλλιαρὸς καὶ οἱ Μαλλιαροί» ἐπιγράφεται ἡ καινούργια ἐπιφυλλίδα μας. Συγγραφεύς της εἶνε ὁ ἀγαπητός συνεργάτης μας κ. Ἀλέξ. Πανταζῆς. Καὶ ἡ ἀξία της—αὐτὴν θὰ τὴν κρίνουν πιὰ οἱ ἀναγνῶσταί μας ποῦ θὰ ἐντρυφήσουν στὶς σπαρταριστὲς καὶ γεμάτες ἀπὸ χιοῦμορ, γνώσεις καὶ ἀτσαλένια ἐπιχειρήματα γραμμές της.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Σπύρου Ἀναστασιάδη γιὰ τοὺς ρητορικοὺς λόγους τοῦ κ. Μιστριώτη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ «Τὰ ποκαλυπτήρια τῶν λογίων μας» τοῦ κ. Προκλῆ Δ. Ἠλιοπούλου, «Ὁ Μαλλιαρὸς καὶ οἱ Μαλλιαροί» τοῦ κ. Ἀλεξ. Πανταζῆ, ἔρχεται τρίτη στὴ τειρὰ τῶν φιλολογικῶν ἐπιφυλλίδων.

ξέρω ἂν ὅσα ἔγραψα θὰ φτάσουν σὲ κανένα σκοπόν, οὔτε ἂν θὰ ὠφελήσουν ἢ θὰ βλάψουν. Δέν ξέρω ἀκόμα ἂν εἶχα δίκιο νὰ καταπιάσω μιὰ τέτοιαν ἐργασία. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε μερικὰ πράγματα ποῦ πρέπει νὰ λέγουνται, ὅσο κι' ἂν τὰ νομίσουν ἄλλοι περιττὰ καὶ μάταια. Τί θὰ βγῇ ἀπ' αὐτό: Ἡ ἀπάντηση εἶνε ἀρκετὰ δύσκολη, κι' ἂν τὴν ἤξενα ἐγὼ θὰ φαινόμουνα ἐγωϊστής. Τοῦτο μονάχα μπορῶ νὰ πῶ: Ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας εἶνε πολὺ ἀξιοθρήνητη, καὶ εἶνε ἀκόμα ἕνα δεῖγμα κι' ὅλης τῆς ἄλλης κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς καταστασής μας.

Καὶ τὸ πιὸ λυπηρὸ εἶνε ὅτι εὔκολα βρίσκουντκι ἡ αἰτία καὶ οἱ αἴτιοι. Ποιοὶ ἐζημίωσαν τόσο τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο νὰ τὸ δοῦμε, νὰν τὸν νοιώσουμε. Ὅλοι τὸ ξέρουμε, ὅλοι τὸ λέμε μονάχοι μας, μὰ κανένας δὲν τῶπεν ὡς τὰ τώρα καὶ φανερά. Εἶνε αὐτὸ ζήτημα ποῦ πρέπει νὰ ἐξεταστεῖ, καὶ εἶνε θέμα ποῦ μιὰν ἄλλην ἡμέρα θὰν τὸ πραγματευτοῦμε.

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

"ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 53 καὶ 54 φύλλο)

Οἱ πονόψυχοι

Φίλοι μου, λόγια ἐμπαικτικὰ ἤλθαν στ' αὐτιά τοῦ φίλου σας: γιὰ ἰδέτε τὸν Ζαρατούστρα δὲν περπατεῖ ἀνάμεσο σ' ἐμᾶς ὅπως ἀνάμεσα σὲ ζῶα. «Μὰ ἔτσι εἶνε καλλίτερα νὰ λέγεται: ὁ φιλομαθὴς περπατεῖ ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους ὅπως ἀνάμεσα σὲ ζῶα.»

Μὰ ὁ φιλομαθὴς ὀνομάζει τὸν ἄνθρωπον: τὸ ζῶον, ποῦχει κόκκινα μάγουλα.

Πῶς τοῦ συνέβη αὐτό; Μήπως γι' αὐτό, διότι συχνὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ντρέπεται;

Ὦ φίλοι μου! Ἔτσι ὁμιλεῖ ὁ φιλομαθής: Ντροπή, ντροπή, ντροπή—αὐτὸ εἶνε ἡ Ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου!

Γι' αὐτὸ ὁ εὐγενὴς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του νὰ μὴ ντροπιάζῃ τοὺς ἄλλους: Ντροπὴν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του μπροστὰ στὸν κάθε δυστυχῆ. Ἀλήθεια δὲν μ' ἀρέσουν οἱ πονόψυχοι,

ποῦνε μακάριοι μὲ τὴν εὐσπλαχνία: τοὺς λείπει πάρα πολλὴ ντροπή.

Ἂν εἶμαι ὑποχρεωμένος νἆμαι εὔσπλαχνος, δὲν θέλω ὅμως νὰ μοῦ τὸ λέν, κι' ἂν εἶμαι, τότε καλλίτερα ἀπὸ μακρηά.

Καλλίτερα σκεπάζω τὸ πρόσωπό μου καὶ φεύγω πρὶν ἀναγνωρισθῶ: τὸ ἴδιο νὰ κάμετε καὶ σεῖς, φίλοι μου!

Ἄμποτε ἡ μοῖρα μου νὰ μοῦ φέρνει πάντα ἀνθρώπους ποῦ δὲν πάσχουν. σὰν καὶ σᾶς, καὶ τέτοιους, ποῦ νὰ μπορῶ μέλι ἐλπίδα καὶ φαγὶ μαζύ τους νὰ μοιράτω!

Ἀλήθεια, ἔκαμα τοῦτο κ' ἐκεῖνο γιὰ τοὺς δυστυχεῖς, μὰ πάντα μοῦ ἔφανη πῶς ἔκαμνα καλλίτερα, ὅταν ἐμάθαινα καλλίτερα νὰ χαίρουμαι.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πολὺ ὀλίγο ἔρει χαρεῖ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸ μονάχα, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ κληρονομική μας ἁμαρτία!

Κι' ἂν μάθουμε καλλίτερα τὸν ἑαυτόν μας νὰ χαίρεται τότε ξεμαθαίνουμε, καλλίτερα νὰ πρόξενοῦμε πόνον στοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐπινοοῦμεν τὸν πόνον.

Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖράς μου, ποῦ βοήθησαν τὸν δυστυχῆ, καὶ γι' αὐτὸ σφογγίζω ἀκόμη καὶ τὴν ψυχή μου.

Γιατὶ μὲ τὸ νὰ ἰδῶ τὸν δυστυχῆ νὰ πάσχῃ, ἐντράπηκα ἐγὼ μὲ τὴν ντροπή του, κι' ὅταν τὸν βοήθησα, τὸν πλήγωσα σκληρὰ στὴν ὑπερηφανειά του.

Μεγάλες ὑποχρέωσες εὐγνώμονα δὲν κάμνουν, μὰ ἐκδικητικόν, κ' ἡ εὐεργεσία ἡ μικρὴ ἂν δὲν λησμονηθῇ καταντᾶ σαράκι.

Τόσο εὔκολα μὴ δέχεσθε! Παίζοντας, διακρίνετε!» Αὐτὰ συμβουλεύω σ' ἐκείνους, ποῦ τίποτε δὲν ἔχουν νὰ δωρήσουν.

Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἕνας δωρητής: εὐχάριστα δωρίζω σὰν φίλος στοὺς φίλους. Ξένοι ὅμως καὶ φτωχοὶ ἂς δρέψουν μόνοι τὸν καρπὸν ἀπὸ τὸ δέντρο μου, αὐτὸ τοὺς ντροπιάζει λιγότερο.

Μὰ τοὺς ζητιάνους ἔπρεπεν κανεὶς νὰ τοὺς ξαλείψῃ!

Ἀλήθεια θυμώνει κανείς, νὰ τοὺς δίνῃ, καὶ θυμώνει, καὶ νὰ μὴ τοὺς δίνῃ

Τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ἀσυνειδήτους!

Πιστέψετέ με, φίλοι μου, τύψεις τῆς συνειδήσεως στὸ δάγκαμα, γυμνάζουν.

Μὰ οἱ ταπεινοὶ συλλογισμοὶ χειρότεροι ἀπ'ὅλα.

Ἀλήθεια, προτιμότερο νὰ κάμῃ κανεὶς κακὸ, παρὰ νὰ σκεφθῇ ταπεινά.

Καὶ λέτε «ἡ ἐπιθυμία γιὰ κακὲς ταπεινὲς μᾶς ἐξοικονομεῖ μερικὲς μεγάλες κακὲς πράξεις.»

Μὰ ἐδῶ κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ θέλῃ οἰκονομίες.

Σὰν μιὰ πληγὴ εἶν' ἡ κακὴ πρᾶξις: φέρνει φαγούρα καὶ κνισμὸ καὶ ξεσπάζει. — ἔντιμα λέει.

«Κοίταξε, εἶμαι Ἀρρώστεια» ἔτσι μιλᾶ ἡ κακὴ πρᾶξις, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντιμότης της.

Μὰ ὁ ταπεινὸ; ὁ λογισμὸς μοιάζει μὲ τὸ σαράκι ποῦ χώνεται καὶ κρύβεται καὶ πουθενὰ δὲν εἶνε ὥς που τὸ σῶμα φαγωθῇ ἀπ' τὰ πολλὰ σαράκια καὶ μαραμμένο πέσῃ.

Σ' ἐκεῖνον ὅμως ποῦ τὸν βαστᾶ ὁ διάβολος, σφυρίζει αὐτὴ τὴ λέξη στ' αὐτί. «Θρέψε τὸν διάβολόν σου νὰ μεγαλώσει! Καὶ γιὰ σένα ὑπάρχει ἀκόμη ἕνας δρόμος τοῦ μεγαλείου!» —

Ἄχ, ἀδερφοί μου! Ξέρει κανεὶς κἄτι παραπάνω γιὰ τὸν κάθένα! Καὶ κάποιοι γίνουνται διάφανοι σὲ μᾶς μὰ μὲ τοῦτο δὲν ἔπεται ὅτι μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπὸ μέσα τους.

Δύσκολο νὰ ζῇ κανεὶς μὲ ἀνθρώπους. Διότι δύσκολο εἶνε κανεὶς νὰ σιωπᾷ.

Δὲν εἴμαστε τόσο ἄδικοι σ' ἐκεῖνον ποῦ μᾶς εἶνε ἀντιπαθητικός, ὅσο σ' ἐκεῖνον ποῦ μᾶς εἶνε ἀδιάφορος.

Ἂν ὅμως ἔχῃς ἕνα φίλον ποῦ πάσχει, γίνου στὴν δυστυχία του ἄσυλο, μὰ καὶ σκληρὸ κρεβάτι, κρεβάτι στρατιωτικό: Ἔτσι τὸν ὠφελεῖς καλλίτερα.

Σοῦ κάμνει ἕνας φίλος σου κακό, εἰπέ του: «Σοῦ τὸ συγχωρῶ, αὐτὸ ποῦ μοῦχεις κάμει, μὰ ὅτο γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἐσὺ στὸν ἑαυτό σου.—Πῶς ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω!

Ἔτσι μιλάει κάθε μεγάλη ἀγάπη: ποῦ ξεπερνάει τὴν Συγχώρηση ὡς καὶ τὴν Δυστυχία.

Βάστα γερὰ τὴν καρδιά σου. Ἂν τὴν ἀφήσῃς νὰ τρέχῃ, γρήγορα θὰ χάσῃς τὸ κεφάλι σου!

Ἄχ, ποῦ ἀλλοῦ μεγαλείτερες στὸν κόσμο ἐγειναν τρέλλες παρ' ἀνάμεσα στοὺς πονόψυχους, Ποιὸς περισσότερο κακὸ στὸν κόσμον ἔχει κάμει ἀπὸ τῆς τρέλλες τῶν πονόψυχων;

Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους π' ἀγαποῦν, ποῦ δὲν ἔχουν ἕνα ὕψος πιὸ ψηλὸ ἀπ' τὴν συμπάθεια τους.

Μιὰ μέρα μοῦπε ὁ διάβολος κι' ὁ Θεὸς ἔχει τὴν κόλασή του: Εἶνε ἡ ἀγάπη του στοὺς ἀνθρώπους.»

Κ' εἶνε λίγος καιρὸς ποῦ τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ «ὁ Θεὸς εἶνε νεκρὸς, ἀπ' τὴν πολλὴ συμπάθεια ποῦ εἶχε στοὺς ἀνθρώπους ἀπέθαν' ὁ Θεός.» —

Προσέχετε λοιπὸν ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία. Αὐτὴ θὰ φέρῃ ἕνα σύνεφο βαρὺ στοὺς ἀνθρώπους! Ἀλήθεινά, ξέρω ἐγὼ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν!

Σημειώσετε ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴν λέξη: κάθε μεγάλη Ἀγάπη, εἶνε πάνω ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία της, διότι ἐκεῖνο π' ἀγαπᾶ θέλει ἀκόμη καὶ νὰ τὸ —δημιουργήσῃ!

Προσφέρω στὴν ἀγάπην μου αὐτὸν τὸν ἑαυτόν μου, καὶ τὸν πλησίον μου σὰν κ' ἐμέ. Ἔτσι μιλοῦν ὅλοι οἱ δημιουργοί.

Ὅλοι οἱ δημιουργοὶ ὅμως εἶνε σκληροί. —

Τάδε λέγει Ζαρατούστρας.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Μαλλιωρός» καὶ «Μαλλιωρός» Φιλολογικὴ ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Ἀλεξ. Πανταζῆ.

Τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ κ. Πρόκλη Δ. Ἠλιοπούλου. Ποιὸς εἶνε ὁ κύριος αὐτὸς καὶ ποιὰ εἶνε ἡ ἐργασία του.

— «Τάδε λέγει Ζαρατούστρας» (συνέχεια). κλπ.κλπ

ΕΚ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΝΕΙ

Ἀγαπητὲ Νουμᾶ

Στὸ «Mercure de France» κάτι διάβασα, ποῦ τὸ γράφει ὁ κ. Γ. Λαμπελέτ, καὶ θυμήθηκα μιὰ παροιμία τοῦ λαοῦ ποῦ λέει· «Γιάννης κερνᾶ καὶ Γιάννης πίνει». Ξέρουμε πῶς ὁ κ. Γ. Λαμπελὲτ βγάζει τὸ περιοδικὸ «ἡ Κριτική» μαζὶ μὲ τὸν κ. Γ. Ἀξιώτη, καθὼς ἐπίσης ξέρουμε πῶς ὁ M. Georgios Lambeletis ποῦ φουρνίρει στὸ «Mercure de France» μὲ περισσὴ ἀκεραιοσύνη «Lettres Neo-Grecques» εἶναι ὁ δικός μας ὁ Γιωργάκης Λαμπελέτ. Μπορεῖ σ' αὐτὲς τὶς «Lettres Neo-Grecques» νὰ μᾶς λέῃ πολλὰ σωστὰ καὶ ἅγια ὁ κ. Γ. Λαμπελέτ, μὰ δὲν πιστεύω νἆναι σωστό, ἂν ὄχι ἅγιο, τὸ αὐτορεκλαμάρισμα ποῦ κάνει, παινῶντας χωτριωῶς τὴν «Κριτικὴ» δηλ. τὸ περιοδικὸ ποῦ βγάζει. Δὲν ἔβαζε ὁ εὐλογημένος κανένα φίλο του νὰ τοῦ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά, κ' ἔτσι νὰ γλυτώσῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ χωτρὸ αὐτὸ αὐτορεκλαμάρισμα ποῦ δὲν τοῦ ταιριάζει; Νὰ τί συχαίνουμαι ἐγώ. Γιὰ κεῖνα ποῦ γράφει γιὰ τὴν «Κριτικὴ» δὲν πολυσκοτίζουμαι, ἂν εἶναι ψευτιὲς ἢ ἀλήθειες, ἂν καὶ κάποιος φίλος μου ποῦ ξέρει μοῦ ἀπόδειξε πῶς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ψευτιές. Αὐτὸς μοῦ θύμησε μιὰν ἄλλη λαϊκὴ παροιμία μ' ἐρώτησα καὶ μ' ἀπόκρισι. Ἡ ἐρώτησι εἶναι· «Ποιὸς παινᾶ τὴ νύφη μας;». Τὴν ἀπόκρισι δὲν τὴ θυμοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμή.

Κ' ἔτσι κόντεψα καὶ γὼ νὰ πιστέψω στὰ λόγια τοῦ κ. Γ. Λαμπελὲτ ποῦ θέλει νὰ μᾶς κατατείσῃ πῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ βγῆκε στὴ μέσα ἡ «Κριτική» του, εἴδαμε φῶς ἀλαθινό. Κριτικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἀνεπηρεαστη, σὰν νὰ μὴν εἶχαν γενῆ πιὸ πρὶν σ' ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικὰ ἄρθρα κριτικὰ μὲ ἀλήθεια καὶ μὲ δύναμι. Φαντάσου, τί ζήλεια νὰ πιστεύω πῶς, ἡ Κριτικὴ τῶν κ. κ. Λαμπελὲτ καὶ Ἀξιώτη κατάφθασε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ ρουτίνα καὶ πῶς μπόρεσε νὰ βάλῃ κάποια θερμὴ νέας ἐργασίας. Κι' ὅμως ὁ κ. Λαμπελὲτ γράφει στὸ «Mercure» ὅ,τι θέλει.

Σὲ χαιρετῶ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

«Τ' ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΑΝΝΗ»

Φίλτατε Νουμᾶ

Κοντὰ στὰ τόσα ὄμορφα ποῦ μᾶς εἶχες στὸ προτελευταῖο φυλλάδιο καὶ κοντὰ στὴ χαριτωμένη «Σερενάτα» τοῦ Μαλλακάση, ποῦ μὲ ξετρέλλανε, πρέπει κανεὶς προσεκτικὰ νὰ ρίξῃ τὴ κατιά του καὶ στὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ Judas Errant «Τ' ἀστεῖα τοῦ Κύρ Γιάννη». Αὐτὰ «τ' ἀστεῖα τοῦ κύρ Γιάννη» μυρίζουν κουκουρέτσι καὶ ρετσινάτο, κλεοῦνε μέσα τους αἷμα ρωμαϊκὸ καθαρό, καὶ δείχνουν πῶς αὐτὸς ποῦ τὰ γράψε ἔχει μέσα του ζωὴ ἀλαθινὴ καὶ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μᾶς γράψῃ πολὺ ὄμορφα πράματα στὸ εἶδος αὐτό. Σὰν τέτοια σπαρταριστὰ πράγματα, βγαλμένα ἀπὸ τὴν καθαρὴ ρωμαϊκὴ ζωή, πολὺ σπάνια τὰ βλέπουμε. Ὅνα σωρὸ διηγήματα σκαμπρόζικα ποῦ πρωτοειδαν τὸ φῶς στὴν Ἑλλάδα δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν καὶ γιὰ ντόπια. Ἡ ἐργασία μπορεῖ νἆνατε ρωμαϊκὴ, μὰ ἡ πρώτη ὕλη μᾶς εἶχ' ἐρθῆ ἀπὸ τὴ Γαλλία. Θέλω νὰ γνωρίζῃ αὐτὸν τὸν Judas Errant, γιὰ νὰ τὸν παρακαλοῦσα, ἂν εἶταν δυνατό, νὰ γράφῃ, νὰ γράφῃ, καὶ... πρὸ πάντων νὰ δημοσιεύῃ.

Μὲ ὑπόληψη δικός σου ΠΑΝ.

ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσω λιγάκι γιὰ τὸν κ. Πέτρο Ζηντουνιάτη ποῦ στὰ τελευταῖα μᾶς παραζάλησε παραγεμίζοντας ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ μὲ κριτικὰ ἄρθρα, μὲ μετάφρασες, σημειώματα, ὅλα γιὰ τὸ Ζὰν Μωρεὰς, κ' ἂν δὲνεῖναι γι' αὐτὸν γραμμένα, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἀναφέρῃ τ' ὄνομά του δύο τρεῖς φορὲς σ' ὅ,τι γράφει· κι' ὅλα εἶναι τόσο ἀνοστογραμμένα, ποῦ μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ ἀδικεῖ τὸν ἐξοχο ἀλαθινὰ γάλλο ποιητὴ προσάλλοντος ἀπόστολός του. Καὶ δὲν φτάνει αὐτό, μὰ δὲν τολμᾷ